

עיתונות שנסתרה על עצמה לשקם אסירים משוחררים. לסגור עיניים תיקים במישר טרה, למצוא להם מקומות עבודה ולעזור להם עד שישקמו סופית.

התיקים

נסגרו

ג' ימי הגיע לאגודה דרך אחת ה פעילות, שהפנתה אותו אל צבי גרוסמן. לדבריו של גרוסמן היה מצבו קשה. הוא היה זרוק, לא דיבר לעצמו, נהג לשבת במישר ולחידוש לשעות ארוכות. כל אותה עת קיבל את הטיפול במר כוהשיקום בפי. גרוסמן מימן לגימני ארור חות, נתן לו דמי-כיס וחפש אפשרות לשקמו. נבדקה גם אפשרות לשלוח אותו לארה"ב; אחת מידותיו, שהתגוררה שם, הביעה נכונות לקבלו.

פנינה עדי, אמו של גימני, שכל השנים טיפלה בו במסירות אי-קץ, נסעה לשם כדי לבדוק את ההצעה. אולם כשהזרה, סירבה לשלוח את גימני. היא החליטה שהוא יישאר בישראל, ימשיך לקבל טיפול במרכז-השיקום ולהתגורר בביתה.

גם בתקופות שבהן היה על סף איבוד חושים, וטישטוש מוחלט, דאגה האם לי נקיטתו האישית, ושיאכל כראוי. כפי שהת בטאה לא אחת: "שלא ימות".

בחודש יוני אשתדקד נבחרה האם כי מאמצי מרכז-השיקום וזריחתו של צבי גרוסמן. נשאו פרי. כנה נגמל מן השימוש בסם בעזרת סם סינטיטי בשם מטאדון, הנלקח כשהוא מעורב במיקרופונים. ביני תיים הכיר גימני את הצעירה הירושלמית מרגלית בן-דוד, והחליט לשאת אותה לאשה.

אולם בדיוק אז התעורר החוק, וזוכר כי למרות שנגמל מסמים, גימני היפה הוא עברין הצריך לעמוד למישפט. סך-כל שלושה המישפטים שאמור היה לעמוד בהם, על פריצות, עלולים היו להכניסו לכלא לשש שנות מאסר. טענתו כי נגמל מסמים לא עזרה.

גרוסמן יום פגישת עם פרקליטת מחוז תל-אביב, הגבירה ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן, ובפגישת זו השתתף גם אהוד צעיר, מי שטיפל בגימני במרכז-השיקום, השופט שטיינברג נאות לדחות את המישפטים, עורכי-דין משה וידאל ייצג את אל-טס, האגודה במילחמה בסמים שטיפלה אף היא בגימני, ותוך שיתוף-פעולה מלא ביניהם הצליחו כל הגורמים לסגור עבור גימני את התיקים, ולאפשר לו לפתוח דף חדש בחייו.

ביום ראשון האחרון התחתן גימני עם מרגלית. את החתונה מימנה האגודה לשי קום משפטי, את הפרחים תרמה חנות הפרחים של מלון פאל, את הלוגה תרמו אולמות גן-אורנים, ואילו סחרי שוק התקווה תרמו את הפירות.

את הטסט הקצר והמרגש פרץ הרב איסר פרוקל, ראש-העיר שלמה ("צ'יצ'") להט בירך את הזוג הצעיר, וחתני השימחה, ד"ר רייטר, עדה מכנס יורא אל-טס וצבי גרוסמן הסתובבו גאים, בין בנייה-משפחה הנרגשים.

אמו של גימני, לבושה בגדים חגיגיים, לחצה את ידו הכל והכריזה: "אף פעם בחיים שלי אני לא אשכח מה שעשיתם בשביל הבן שלי".

הסוף

הכי טוב

ה בלה היפה, לא משה מצידו של בעלה החדש, אמרה: "כשנגמר המישפט שבו סגרו לגימני את התיקים, אמרתי: עד עכשיו הוא היה שייך לסמים ולשופט, מעכשיו הוא שייך לי!".

ואילו גימני עצמו, נסער ומאושר מאד, לחץ את ידי המטפלים בו, את ידי ידידיו משכבר מבית-קמה, שבאו לשמוח בשימרת חתו, את ידי של ידיד וחוק, נרקומן לשעבר שהצליח אף הוא להיגמל, לשאת אשה, ולדת שני ילדים. הוא היה לומר בשיבה, והצטער רק על דבר אחד: "חבל שלא הזמנתי את הבאמי בועז דוידסון, שעשה עלי סרט כשהייתי נרקומן. החתונה שלי היתה יכולה להיות הסוף הכי טוב שיכול להיות לסרט כזה".

אחרי ש..גסטאכו החתולים של עיריית

תל-אביב הרעיל רבע מקהילת חתוליה.

תובעת אלמנתו של רופא-הילדים:

"צ'יצ' הנח לחתוליו!"

ב שיאה של התקופה הסטאליניס-טית, לפני 26 שנה, הושלכו רופא-הילדים הד"ר קורנל ינקו, ואשתו מלה, אחות ראשית במיקצועה, לבית-הכלא הרומני. שניהם היו עסקנים ציונים שסייעו רבות לעלייה ב' בתקופה שקדמה להקמת המדינה. על פעילותם הציונית הם הושמו בריגול חמור, נידונו ל-20 שנות מאסר עם עבודת-פרך. הם שהו בין כותלי בית-הכלא כתמש שנים. אחרי מות סטאלין שוחררו. אבל חמש שנים אלה הספיקו כדי להטביע בהם את חותמן לשארית חייהם.

חלק משלושה תריסרי חתוליה-חצרות, הפוקדים פעמיים ביום את חצר ביתה של האלמנה ינקו, שנה, את ארוחותיהם. לחתולים אלה עיריית תל-אביב, הרעילו חלק מהם.

קהילת החתולים

כאשר יצאה מלה ינקו מהכלא היה מישקלה 38 ק"ג בלבד, והיא היתה נכה ב-100%. יתר מכל היא זכרה את מישטר ההרעבה בכלא, שלו היתה קורבן. ב-1959 עלו בני הזוג לישראל. הד"ר קורנל ינקו, דודנו של הצעיר הישראלי מרסל ינקו, התפרסם כאחד מרופאי-הילדים המעולים של תל-אביב, עד שנפטר לפני שנים אחדות. אשתו, מלה, התי-פרסמה כ"מלה של החתולים".

צ'יצ' הורה:

להרעיל!

כ זה נמשך עד ליום החמישי בשבוע שעבר, כאשר בתה של מלה, טלילה, יצאה בשעה הקבועה לתת אוכל לחתולי לים בחצר, ראתה לפתע כמה גוריה-חתוליים מפרפרים פרפוריים-גסיסה. על גליון נייר-עיתון, במקום הקבוע שם הוכן האוכל לחתולים, היו מונחים ניתח-יעוף מורעלים. שמונה חתולים גססו במשך כל היום והלילה. לא ניתן עוד להצילם.

מלה ינקו, אלמנת רופא-הילדים הנודע, שכמעט כל סדריומה בנוי סביב טכס האכלת החתולים, וזעזעה עד עימקי נש-מתה. הסתבר כי היו אלה פקחי המחלקה הווטרנרית של עיריית תל-אביב, המכונים "הגסטאפו של החתולים", שהרעילו את חתוליה.

על-פי החוק אין העירייה רשאית להר-ניח רעל נגד חתולים, אם אין מוגשת

דגים
מתוך סיר שבידה משליכה מלה ינקו, ממירפסת דיר-רתה שליד כיכר אתרים, דגים לחתולים.

תלונה רישמית נגד אלה. היה ברור שאיש מדיירי הבית או הסביבה לא הגיש תלונה. שכן, לגבי אלה הפכו החתולים של מלה חלק מהנוף. בירור במחלקה הווטרנרית העלה כי מגיש התלונה, שבעיקבותיה הופעל "הגסטאפו של החתולים" לא היה אלא ראש-עיריית תל-אביב, שלמה ("צ'יצ'") להט, בכבודו ובעצמו.

לפני שבוע אירח צ'יצ' בכיכר את-רים מישלחת של ראשי-ערים מ-ארצות-הברית, אלה הבחינו בכמה חתולי לים משוטטים בכיכר, בין הבריות, ללא כל חשש. ראשי-הערים האמריקאים תמחו על כך, בעריהם, סיפרו, נלחמים בחתולי לים, המתרבים שם במיספרים אסטרונומיים. ייתכן שצ'יצ' הבחין בדיבריהם כי מעין ביקורת. הוא הורה למחלקה הווטרנרית לחסל את חתולי כיכר אתרים.

התירוץ של הווטרנר העירוני היה כי החתולים מהווים סכנה למיסעדות שבי-כיכר אתרים. היתה זו שטות מוחלטת, שכן חתולים שבעים, הרגילים לקבל את מזונם מיד אחת במשך שנים ארוכות, לא יחפשוהו במיסעדות הכיכר, מהיגם שאלה אינו מחזיקות את אשפתן בחוק.

"זה היה מחזה גורא ואיום, להמית את החתולים בצורה אכזרית, ברוטאלית וברברית שכזאת", אמרה מלה ינקו, "שכי רבע מלהקת החתולים שבחצרה הושמד, אלה לא היו חתולים משוטטים, אלא חתוליה-חצר, כששאלנו בעירייה מדוע נת-נו להם רעל, שכתוצאה ממנו הם גססו שעות כה רבות, היתה התשובה: 'זה מפני שהם לא אכלו מספיק רעל'".

"אם מר להט רוצה לטילל בכיכר את-רים והחתולים מפריעים לו — זו לא סיבה להשמדם. והעכברים — אלה אינם מפריעים לו? אני יכולה רק להפנות קריאה אנושית פשוטה אל ראש-העיר: צ'יצ' — עזוב את החתולים שלנו! תן להם לחיות!"

למלה ינקו ברור גם מה יהיה גורלם של החתולים, כשתגיע שעתה לעבור מן העולם. היא חשבה על כך, בצוואתה כללה הוראות ברורות, המופנות לרופא-אויט-רינר ידיו, מה יהיה עליו לעשות עם החתולים אחרי מותה: "לתת להם גלולות שינה, ואחרי שיירדמו, להוריק להם זרי-קו-תמימות בלבד. שימותו מבלי להרגיש זמבלי לסבול".